

„10 MARCA - DZIEŃ MĘŻCZYZN”

Dzień Mężczyzny nie jest tak znanym świętem, jak Dzień Kobiet, jednak z roku na rok zyskuje na popularności.

Najbardziej prawdopodobnym powodem powstania Dnia Mężczyzn zdaje się zazdrość panów w stosunku do pań, które od lat z powodzeniem obchodzą swoje święto 8 marca.

W Polsce święto to nie cieszy się dużą popularnością, a i sama data zdaje się nieco naciągana - prawdopodobnie ma nawiązywać do 40 męczenników z Sebasty, którzy wspomniani są w kościele właśnie tego dnia.

Choć idea krążyła po świecie już od lat 60., pierwszym krajem, który oficjalnie wyróżnił w ten sposób płęć brzydką, był w 1999 roku Trinidad i Tabago – małe wyspiarskie państewko w Ameryce Południowej. Głównym celem obchodów jest promowanie właściwych wzorców postępowania (zwłaszcza wśród młodych chłopców), troski o męskie zdrowie, wspieranie budowania właściwych relacji między kobietami i mężczyznami oraz uczczenie mężczyzn ze szczególnymi zasługami dla społeczeństwa.

Z czasem Dzień Mężczyzn otrzymał nawet oficjalne poparcie UNESCO i do dziś przyjętą się mniej lub bardziej w ponad 60 państwach. Jak twierdzą organizatorzy, święto panów nie ma na celu rywalizacji z Dniem Kobiet.

Istotnie, Dzień Mężczyzn często się przypomina kółko wzajemnej adoracji, bo niestety właściwie nigdzie nie przyjętą się zwyczaj obdarowywania panów prezentami przez kobiety.

Mężczyzna w polskiej rodzinie pełnił od wieków dominującą rolę. To on zaspokajał potrzeby najbliższych. Samodzielnie podejmował wszystkie ważne decyzje. On też reprezentował rodzinę na zewnątrz. W drugiej połowie XIX wieku publicyści czasopism kobiecych zaczęli domagać się, aby ojcowie w większym niż dotychczas stopniu zainteresowali się własnym potomstwem, a zwłaszcza jego kształceniem i wychowaniem. Jednocześnie podkreślali, że żona powinna wspierać męża w trudnych dla niego chwilach. Musi dbać o właściwą atmosferę w domu, zapewnić spokój niezbędny do wypoczynku po pracy oraz uczyć dzieci wdzięczności i szacunku wobec ojca. Sytuacja uległa zmianie w ostatnich latach XIX i na początku XX wieku, gdy coraz więcej kobiet podejmowało pracę zarobkową. To zapoczątkowało proces przechodzenia w kierunku rodziny partnerskiej. Coraz częściej mąż i żona podejmowali współpracę dla dobra rodziny i wychowywanych w niej dzieci

Rola ojca

Rola ojca w rodzinie polega na wnoszeniu w życie dziecka autorytetu, bezpieczeństwa i stabilności. W wielu rodzinach to właśnie ojciec zajmuje się pracą i zapewnianiem bytu materialnego dla rodziny. W procesie wychowywania dzieci, ojciec staje się wzorem i przekazuje zasady i prawdy moralne, które są ważne w życiu. Przekazuje męskie cechy i wartości. Dlatego synowie mogą się z nim łatwo identyfikować.

Miłość matki jest bezwarunkowa, natomiast miłość ojca jest bardziej wymagająca. Oznacza to, że ojciec staje się bardziej wymagający wobec dzieci, ucząc ich tym samym lepszemu radzeniu sobie w życiu.

Rolą ojca jest także wspieranie rozwoju tożsamości u dzieci. Ojcowie są również odpowiedzialni za proces socjalizacji swoich dzieci. Głównie chodzi o zabezpieczenie potrzeb materialnych i edukacyjnych. Poza zabezpieczeniem potrzeb, rodzice są odpowiedzialni za jakość i poziom więzi emocjonalnej między poszczególnymi osobami w rodzinie. Wiąże się to z okazywaniem troski, zaufania, wsparcia.

Nie w każdej rodzinie można mówić swobodnie o swoich uczuciach i potrzebach. Skuteczny wychowawczo ojciec dba o to, aby taka możliwość była respektowana. Ojciec razem z matką, odpowiadają także za jakość relacji jaka panuje między nimi. Jeżeli te relacje są dobre, stwarza się korzystne warunki dla rozwoju i życia dzieci.

Ojciec wpływa na sposób postrzegania świata przez dzieci. Chłopcy obserwując ojca, uczą się co to oznacza być mężczyzną, poznają swoje role. Dziewczynki poprzez relacje z ojcem, wykształcają w sobie obraz przyszłego partnera i cechy jakie powinien posiadać. Ojciec uczy dzieci jak mają sobie radzić z problemami, stresem i porażkami. Dzięki niemu dzieci przyswajają sobie nowe formy zachowań. Dzieci się uczą tego samego czego doświadczają.

Jeżeli więc jest silna więź rodzinna to dzieci uczą się wspierania siebie nawzajem, wzajemnego współdziałania i tolerancji dla innych. Jeżeli dziecko doświadcza aprobaty ze strony ojca, to uczy się, że jest chciane i akceptowane, a przez to akceptuje siebie. Dzieci, które mają lepsze relacje z ojcem są bardziej świadome własnej wartości i przejawiają dużą dążność pewności siebie. Owocuje to lepszym funkcjonowaniem w codziennym życiu i w relacjach z innymi ludźmi.

Ojciec przygotowuje także dzieci do samodzielnego życia poprzez szereg rad i wartości jakie im przekazuje. Jeżeli nadmiernie nie krytykuje swoich dzieci, to daje im szansę na rozwój w szczęśliwych, świadomych sobie dorosłych.

Wspieranie matki w wychowaniu dzieci to kolejne zadanie, przed którym stoją ojcowie. Matka potrzebuje wsparcia i uwagi ze strony swojego męża. Jeżeli ten jest w stanie jej to zapewnić, oboje potrafią więcej dać z siebie swoim dzieciom i wychowywać ich na szczęśliwych ludzi. Ojciec uczy dzieci także innych umiejętności niż matka. Może to być np. wspólne majsterkowanie, czy naprawa urządzeń domowych.

Pozdrawiam
Anna Listowska